

Mit kendskab til Ole Vedfelts faglige verden og faglige miljø er nok så sporadisk. Men da jeg i 1989 stødte ind i en bog op med titlen *Drømmens dimensioner* – og senere, i 2000, tilsvarende fik øje på *Ubevidst intelligens* – ja så købte jeg dem, og så læste jeg dem.

Jeg finder det fascinerende, at der i Danmark findes en fagperson, der på én og samme gang er besjælet af så høje ambitioner rettet mod encyklopædisk, multiteroretisk samtænkning og formulering af en psykologisk forståelsesplatform – og samtidig (mig bekendt) så isoleret fra dansk psykologis øvrige akademisk-faglige miljøer. Sit teoretiske samtækningsprodukt kalder Vedfelt for cybernetisk psykologi. På bagsiden af den nedenfor omtalte bogudgivelse beskrives cybernetisk psykologi ultrakort som "læren om sindets kreative kompleksitet. Det er læren om, hvad der sker i og mellem mennesker. Og det er læren om, hvordan vi kan få glæde af det potentiale, vi alle rummer i det ubevidste."

Et for mig sympatisk træk ved cybernetisk psykologi har været Vedfelts bevidste bestræbelse rettet mod ikke-reduktionistisk teoretisk rummelighed. Eller, som bogredaktør Torben Hansen skriver i sin indledning (s. 15): "Teorien er således ikke tilfældigt eklektisk, men multi-teoretisk ... sammenstykker forskellige anerkendte psykologiske hovedretninger til en ny helhed, der rummer både omverdensrelaterede, intrapsyriske, kropslige og kognitive teorier og metoder i en ny komplementaritetsteori under betegnelsen cybernetisk psykologi."

Vedfelt er oprindeligt uddannet som tandlæge, men efter 15 års praksis i tandlægefaget traf han beslutningen om at gøre sin hidtidige personlige interesse for jungiansk psykologi til et terapeutisk og forskningsmæssigt udviklingsfelt. Hans første fagbog i en lang serie udkom i 1985 (*Det kvindelige i manden*). Siden 1995 har Ole Vedfelt været teoretisk dynamo bag Vedfelt Institutet (psykoterapi og terapeutuddannelse), som har driver sammen med sin kone Lene Vedfelt. På den baggrund var det spændende at blive gjort opmærksom på den nyligt udgivne bog *Det ubevidstes potentiale - cybernetisk psykologi i anvendelse*. Vedfelt har til denne bog skrevet forord, alle bogens øvrige tekster er skrevet af personer, der underviser eller er uddannet på Institutet. Bogen – tænker jeg – må på denne baggrund udgøre en vigtig milepæl i dette faglige miljøes historie. Institutet faglitterære platform har hidtil udelukkende bestået af Vedfelt-udgivelser. Faklen er nu givet videre.

Bogen er på én og samme gang kalejdoskopisk og præget af stor tematisk enhed. Det enhedsbetonede er forankret i den af Vedfelt udviklede cybernetisk psykologi som fælles omdrejningspunkt. Det kalejdoskopiske har sin baggrund i, at den redaktionelle invitation til mulige artikelskrivere synes at have været meget åben: *Lav en tekst om, hvad netop du som fagperson og aktiv bruger af det cybernetisk-psykologiske tankesæt brænder for, eller gerne vil videreformidle*. I bogen indledning gøres bogens kalejdoskopiske præg til en dyd: "Gentagelser i beskrivelser af den cybernetiske psykologis nøglebegreber er med vilje ikke søgt undgået (...) Ved at støde på de samme begreber, men i forskellige sammenhænge og i forskellige udlægninger, er det mit håb, at der efterhånden kan skabes en fortrolighed hermed." (s. 16).

Som læser oplever jeg grundlæggende de redaktionelle ambitioner som indfrie. Den tilbagevendende kredsen om Vedfeltske grundtemaer får bogens fælles-teoretiske platform til at fremstå med tydelighed – men samtidig som rummelig. Hver ny artikel spejler materialet i en ny faglighed, et nyt fagligt-personligt gemyt. Kybernetisk psykologis inspirations- og anvendelsesværdi i forhold til terapeutisk arbejde er so oder so et hovedtema for næsten alle artikler, men terapivarianterne og tænkemåderne omkring terapi forbliver mangfoldige. I min hidtidige, som nævnt begrænsede, læsning af Vedfelt-tekster har jeg kunnet opleve mig fanget ind i en teoretisk lukket gestalt: Ræsonnementer, argumenter, illustrationer var velgennemtænkte, skabte nye forbindelser i mit hoved og gav mening – men oplevedes samtidig som så snævert knyttet til forfatterens indre dialoger, med sig selv, med sine bøger og sit casemateriale, at jeg som læser fik mig anbragt i en ikke specielt produktiv observatørrolle. På den baggrund var det en særlig fornøjelse at læse og fornemme, hvordan Vedfelts faglige verden har beriget og befrugtet et socialt, fagligt miljø, og med tilsyneladende fastholdelse af individualitet og kreativitet.

Af Søren Willert, lektor emeritus, Institut for Læring og Filosofi, Aalborg Universitet